

Sygn. akt V KK 499/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie skazanego **P. M.**
w przedmiocie wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 9 stycznia 2019 r.,
kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
- na niekorzyść
od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w W.
z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 572 k.p.k.
postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego umarza,
a wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem łącznym z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II K [...], na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i w zw. z art. 87 § 1 k.k., połączył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonywania, orzeczoną wobec P. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 16 grudnia 2014 r., sygn. akt III K 952/14, za czyn z art. 209 § 1 k.k., a której wykonanie następnie zarządzono postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r., z karą 10 miesięcy ograniczenia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K 115/16, za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony od lipca 2014 r. do czerwca 2015 r., zamienioną następnie na zastępczą karę pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się z dniem 25 listopada 2017 r.

Pismem z dnia 12 października 2018 r. kasację od tego orzeczenia na niekorzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 85 § 2 k.k., polegającego na wadliwym połączeniu przez Sąd Rejonowy w W. kar jednostkowych orzeczonych przez ten Sąd, a mianowicie wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r. (sygn. akt III K 952/14), w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem ww. Sądu z dnia 25 listopada 2016 r. (sygn. akt III Ko 1732/16) i wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II K 115/16), w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności i orzeczenie kary łącznej w wysokości 10 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy kara orzeczona wyrokiem o sygn. akt II K 115/16, została w całości wykonana do dnia 11 września 2017 r., a więc przed orzekaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego, co skutkowało brakiem warunków do objęcia tych skazań karą łączną.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne

podlegające łączeniu. Z tego względu nie może podlegać łączeniu kara, której wykonanie zostało w całości zakończone (zob. *Kodeks karny. Tom I. Część II, Komentarz do art. 53-116*, red. W Wróbel, A. Zoll, teza 51, LEX 2016). Taka sytuacja wystąpiła w odniesieniu do kary 10 miesięcy ograniczenia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K 115/16, zamienionej następnie na mocy postanowienia tego Sądu z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ko 2022/16, na karę 150 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, której odbywanie skazany zakończył w dniu 11 września 2017 r., a zatem przed wydaniem zaskarżonego wyroku łącznego.

Z tego względu brak było podstaw do połączenia węzłem kary łącznej kar jednostkowych orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt III K 952/14 oraz z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K 115/16, skoro kara wymierzona w tym drugim orzeczeniu została w całości wykonana przed wydaniem wyroku łącznego w dniu 17 listopada 2017 r. Jego wydanie wbrew dyspozycji wynikającej z art. 85 § 2 k.k. stanowiło rażącą obrazę prawa materialnego, która bez wątpienia miała istotny wpływ na jego treść.

Na koniec należy również zaznaczyć, że w rozpoznawanej sprawie nie wchodziło w grę zastosowanie art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., na podstawie art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. Taka możliwość rysowała się w związku z tym, że jedno z prawomocnych skazań P. M. nastąpiło po 30 czerwca 2015 r., co obligowało do rozważenia takiej możliwości (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r., IV KK 70/16, LEX nr 2019577; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., II KK 347/16, OSNKW 2017/8/42*). Wprawdzie w swym pierwotnym brzmieniu art. 85 k.k. nie zawierał warunku, aby łączeniu miały podlegać wyłącznie kary podlegające wykonaniu, a obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015 r. przepis art. 92 k.k. stanowił nadto, że obowiązkowi orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym nie stoi na przeszkodzie wykonanie poszczególnych, a nawet wszystkich kar jednostkowych, to jednak specyficzną przesłanką orzeczenia kary łącznej w poprzednim ujęciu był wymóg, aby kary dotyczyły przestępstw popełnionych zanim zapadł wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek

z tych przestępstw. Tymczasem przestępstwo, za które P. M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K 115/16, zostało popełnione po wydaniu wyroku Sądu Rejonowego w W. z 16 grudnia 2014 r., sygn. akt III K 952/14. Również i zatem w stanie prawnym obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. brak było podstaw do wydania wyroku łącznego w odniesieniu do kar orzeczonych wobec skazanego w dwóch wyrokach Sądu Rejonowego w W..

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.